

CHƯƠNG 1

Đồng Gạch Vụn Hoang Tàn Còn Lưu Dấu Máu

Hoàng hôn phủ trùm núi đồi. Cảnh sắc trước sau thật là hoang vu, ảm đạm.

Trước đồng gạch vụn của một lâu đài đổ nát từ lâu có một chàng thiếu niên áo trắng đứng trầm ngâm như mặc niệm.

Chẳng hiểu chàng thiếu niên áo trắng đứng từ bao giờ, chỉ thấy bộ mặt đẹp tuyệt thế hiện lên nét lạnh lùng như tuyết giá, thần tình khấn trương.

Chàng thiếu niên áo trắng là ai đây?

Hoàn toàn bí mật!

Chỉ biết lâu đài này đổ nát này trước kia là Phụng Hoàng trang. Cách đây năm năm toàn thể chủ nhân và tráng hán trong nhà đều bị thảm sát rồi đốt cháy rụi đi.

Cuộc thảm biến đó xảy ra vào nửa đêm và toàn gia trang chết sạch nên không biết thủ phạm chính là ai.

Chàng thiếu niên áo trắng đứng tro như pho tượng cổ mãi cho tới khi vầng trăng ló dạng soi ánh sáng ngập tràn.

Từ ngàn gió rung thổi lồng lộng bay phần phật vạt áo của chàng.

Thình lình giữa giờ phút này từ xa có ba chiếc bóng phóng tới, thân pháp lạ lùng.

Nháy mắt ba chiếc bóng ngừng lại cách chàng thiếu niên áo trắng chừng hai mươi trượng.

Dưới ánh trăng xanh vằng vặc cho thấy đó là một thiếu nữ áo đỏ nhan sắc tuyệt vời, cùng hai gã thiếu niên cường tráng, mình vận võ phục, lưng đeo thanh trường kiếm.

Chẳng hiểu chàng thiếu niên áo trắng đã hay có người đến gần mình hay chưa, mà vẫn thấy chàng đứng yên lặng như pho tượng thiên thần.

Thiếu nữ áo đỏ cất giọng như tiếng hạc:

- Chỗ này khá vắng vẻ vậy hai vị huynh đài hãy giao đấu một trận thử xem sao.

Gã thiếu niên áo lam nói:

- Nay có một gã lạ mặt đứng đằng kia, Hồng cô nương nghĩ thế nào?

Thiếu nữ áo đỏ đưa mắt nhìn qua phía chàng thiếu niên áo trắng một cái, rồi lạnh lùng:

- Nhị vị huynh đài cứ tự nhiên, mặc kệ gã kia đứng đó chẳng sao.

Chàng thiếu niên mặc áo lam đồng dạc:

- Vậy thì... tiểu đệ xin phiền Triệu huynh thử xem bản lãnh võ công cao thâm đến đâu.

Gã thiếu niên áo tía cười nhạt:

- Lý hiền huynh đã chỉ dạy như thế thì lẽ nào tiểu đệ lại dám bất kính.

Thực ra, hai gã thiếu niên áo lam và áo tía chẳng ai khác hơn là Lý Tử Ngang và Triệu Thế Huy, còn thiếu nữ áo đỏ là Hồng Tiểu Ngọc.

Hai người vì quá say mê sắc đẹp tuyệt trần của Hồng Tiểu Ngọc nên tới đây giao tranh với nhau.

Soạt... soạt...

Khi ấy, Triệu Thế Huy và Lý Tử Ngang đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Trong loạt tiếng quát lừng lừng họ đã ra chiêu. Ánh kiếm lấp lờ dưới bóng trăng.

Qua năm mươi chiêu, Triệu Thế Huy có vẻ lấn lướt, càng tấn công đối phương mạnh bạo hơn trước, khiến cho Lý Tử Ngang phải tháo lui liên tục.

Hồng Tiểu Ngọc đứng ngoài không chú tâm vào trận giao đấu mà chỉ đưa mắt nhìn chàng thiếu niên áo trắng.

Thình lình có tiếng thét lên, Lý Tử Ngang vừa bị Triệu Thế Huy chém trúng một kiếm trên vai, máu tuôn xối xả.

Thắng được chiêu đó Triệu Thế Huy thu kiếm lại, trở ra một tràng cười đắc ý:

- Ha ha... Lý hiền huynh đã...

Bất ngờ Lý Tử Ngang phóng kiếm tới trước ngực Triệu Thế Huy làm gã hốt hoảng né qua, nhưng vẫn bị mũi kiếm đâm xéo vào, máu phun ụt cả áo.

Triệu Thế Huy nổi giận hét:

- Người đã thua rồi sao lại còn đâm lên ta? Hồng cô nương nghĩ thế nào?

Hồng Tiểu Ngọc mắt vẫn không rời chàng thiếu niên áo trắng đứng đằng kia:

- Chẳng thế nào cả. Hai người hãy nên tự giải quyết với nhau đi, giờ tiểu muội không can dự vào nữa.

Triệu Thế Huy cụt hứng quay qua Lý Tử Ngang quát lớn:

- Lý Tử Ngang, ta phải giết ngươi đây.

Gã vung thanh trường kiếm thi triển liên tiếp tám, chín chiêu hiểm độc, nhát kiếm sau cùng nhằm thẳng bụng Lý Tử Ngang.

Lý Tử Ngang ré lên một tiếng thê thảm, bụng kiếm té quy xuống đất, máu ra lênh láng.

Thừa thắng Triệu Thế Huy phóng tới đưa một kiếm vào ngực Lý Tử Ngang để kết thúc tính mạng gã.

Bấy giờ Hồng Tiểu Ngọc mới hét to:

- Dừng tay lại, không được giết nhau.

Tiếng hét của Hồng Tiểu Ngọc như một lệnh truyền kỳ diệu, khiến cho Triệu Thế Huy thu ngay thanh trường kiếm vừa chạm ngực đối phương.

Lý Tử Ngang thoát hiểm gương gạo đứng lên, xé áo rịt ngang bụng, rồi loạng choạng bước đi, lát sau mất dạng.

Triệu Thế Huy cười đắc chí, bước lại đứng trước mặt Hồng Tiểu Ngọc:

- Hồng cô nương, nay tại hạ đã thắng rồi xin cô nương...

Hồng Tiểu Ngọc vẫy bàn tay trắng như hoa lan rùng:

- Khoan vội đã, nay Triệu huynh đài đã thắng Lý huynh, nhưng hãy còn một người khác.

Triệu Thế Huy cau mày:

- Người khác nào đây?

- Gã thiếu niên mặc áo trắng đứng kia.

- Hồng cô nương muốn tại hạ phải đánh thắng luôn gã đó rồi sẽ cùng giao duyên?

- Chờ khi thắng được gã đó rồi sẽ liệu sau.

- Vậy thì tại hạ thi hành đây.

Nói dứt Triệu Thế Huy tiến lại sau lưng gã thiếu niên áo trắng vẫn còn đứng bất động trước tòa nhà hoang tàn:

- Bằng hữu, tại hạ muốn cùng bằng hữu tranh tài cao thấp xem thế nào.

Thiếu niên áo trắng chẳng có một chút gì phản ứng, vẫn đứng tro tro như pho tượng thiên thần.

Triệu Thế Huy nổi giận thét:

- Gã kia, ngươi có điếc hay không, sao không nghe lời ta hỏi?

Bây giờ chàng thiếu niên áo trắng mới quay mình trở lại, để hiện gương mặt đẹp tuyệt vời, nhưng trong hai mắt bắn ra hai hàng kỳ quang sáng rực làm cho Triệu Thế Huy phải tháo lui ba bốn bước.

Lúc này Hồng Tiểu Ngọc cũng đã tới gần trông thấy rõ ràng diện mạo của chàng thiếu niên áo trắng, không khỏi "ồ" lên một tiếng, rồi như đắm say ngơ ngẩn.

Theo thế thường bất cứ ai dùng kiếm cũng đều đeo trên lưng, hoặc ở phía sau, song chàng thiếu niên áo trắng lại cầm tay, hình như sẵn sàng ứng chiến với bất cứ kẻ nào vậy.

Triệu Thế Huy thấy hào khí bùng bùng trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng thiếu niên áo trắng cũng phải khiếp thán trong bụng.

Nhưng hiện giờ gã đang như mũi tên trên giàn cung không thể không bắn đi.

Nhất là sắc đẹp mê hồn của Hồng Tiểu Ngọc đã là động lực mạnh mẽ khiến gã chỉ tiến chứ chẳng lùi.

Triệu Thế Huy định thần, tỉnh trí trở lại, nắm chặt chuôi kiếm thi lễ với chàng thiếu niên áo trắng:

- xin huynh đài cho biết quý danh?

Chỉ thấy môi dưới chàng thiếu niên áo trắng mấp máy mấy cái mà chẳng nghe đáp lời. Chàng chiếu hai luồng nhãn quan sáng rực vào mặt Triệu Thế Huy.

Triệu Thế Huy mím môi rồi đồng dạc:

- Tại hạ xin khiêu chiến cùng huynh đài vài mươi chiêu để phân cao hạ.

Tới lúc này chàng thiếu niên áo trắng mới cất giọng lạnh lẽo như tuyết giá:

- Nguyên nhân gì?

Triệu Thế Huy ngập ngừng rồi đáp:

- Hồng cô nương đang tìm người bạn trăm năm với điều kiện là phải có võ công hơn người và phải là một trang thiếu niên đáng mặt anh hùng, vì vậy tại hạ muốn cùng huynh đài giao đấu một trận để phân cao hạ, kẻ nào thắng sẽ được Hồng cô nương chiêu cố.

Đôi mắt của chàng thiếu niên áo trắng như gắn vào mặt Triệu Thế Huy:

- Vậy thì xin miễn chấp, tại hạ thú thật không có một chút hứng thú đối với chuyện giành giật này.

Chợt nghe Hồng Tiểu Ngọc cười lên sảng sặc, không ai hiểu sao nàng lại cười như thế, nhưng dường như nàng có ý chế nhạo Triệu Thế Huy.

Triệu Thế Huy bối rối, tức giận hét to:

- Chẳng hiểu huynh đài có bằng lòng giao tranh với tại hạ hay không, tại hạ nhất định phải thử tài một phen.

Chàng thiếu niên áo trắng nhếch mép:

- Huynh đài thuộc hạng công tử cơm no ấm cật, nhàn rồi thong dong, còn tại hạ đây phong trần chìm nổi đâu có thời giờ dự vào truyện hoa bướm.

Triệu Thế Huy quát:

- Vậy thì huynh đài chỉ là một tên hèn nhát.

- Còn huynh đài là một vị... công tử anh hùng chẳng?

Nói xong chàng thiếu niên áo trắng rũ áo bước đi. Triệu Thế Huy phóng tới chặn lại:

- Huynh đài có đi cũng chẳng sao, nhưng phải nhận lời chịu thua tại hạ mới được.

Chàng thiếu niên áo trắng khinh khỉnh:

- Trên chốn thế gian này chỉ có đàn bà và kẻ tiểu nhân là khó chịu...

Câu nói này đã va chạm đến lòng tự ái của Hồng Tiểu Ngọc, song lạ thay cô gái chỉ cười sảng sặc mà không có phản ứng gì.

Triệu Thế Huy biến đổi sắc mặt:

- Bằng hữu chớ nhiều lời hãy rút kiếm ra cho mau.

Nói dứt gĩa ra chiều tấn công một kiếm vào yếu huyết chàng thiếu niên áo trắng.

Thân hình của chàng thiếu niên áo trắng chỉ thấy lay động một cái là tránh khỏi mũi kiếm độc hiểm kia, chàng lạnh lùng:

- Người chỉ là một kẻ hèn nhát.

Triệu Thế Huy chưa chịu ngưng tay lại huy động trường kiếm đâm vào ngực chàng thiếu niên.

Đợi cho mũi kiếm tới gần, chàng thiếu niên áo trắng mới dùng võ kiếm điểm một cái.

Một tiếng kêu ré trầm trọng, Triệu Thế Huy bị gạt bắn ra ngoài một trượng, lão đảo muốn ngã.

Cánh tay cầm kiếm của Triệu Thế Huy buông thõng xuống, bộ mặt nhăn nhó như khi ăn phải gừng, cặp mắt hiện lên đau khổ và căm thù.

Thiếu nữ áo đỏ cười thánh thót:

- Triệu huynh, huynh đã thua rồi!

Giọng của nàng rất thanh nhã, ròn rã, nhưng khi lọt vào tai của Triệu Thế Huy thì như một mũi dao sắt đâm xuyên vào tim. Gĩa giọng gào đứng vững, nhìn chàng thiếu niên áo trắng căm hờn, sau đó lặng lẽ rời khỏi tòa lâu đài hoang tàn.

Giờ thì chốn u tịch chỉ còn lại có hai người, Hồng Tiểu Ngọc bước tới nở một nụ cười xinh đẹp như cánh hoa hàm tiếu:

- Tiểu muội tên là Hồng Tiểu Ngọc, còn huynh tên gì?

Chàng thiếu niên áo trắng không đáp nhìn thẳng vào gương mặt Hồng Tiểu Ngọc đẹp mê hồn dưới ánh trăng soi văng vặc một thoáng rồi lạnh lùng bước đi.

Hồng Tiểu Ngọc lệ như chớp nhoáng tới ngăn cản trước mặt chàng ta:

- Tiểu muội đã xưng tên rồi. Tại sao huynh đài không chịu nói rõ tên?

Chàng thiếu niên áo trắng lạnh nhạt:

- Tại hạ chưa từng lãnh giáo Hồng cô nương. Xin lỗi tại hạ còn bận việc phải lên đường.

Hồng Tiểu Ngọc sa sầm nét mặt:

- Huynh đài định ra đi như thế này à?

- Hồng cô nương, trong thiên hạ thiếu gì những bậc thiếu niên anh tuấn kỳ tài, tại hạ bất quá chỉ là một kẻ tầm thường thôi, xin cô nương bỏ qua cho.

Hồng Tiểu Ngọc giọng cương quyết:

- Nhưng hiện nay tiểu muội chỉ thấy trên thế gian này có một mình huynh đài đây thôi. Tiểu muội không thể nào chọn ai khác hơn nữa.

- Đó là quyền của cô nương, tại hạ không có ý kiến.

Hồng Tiểu Ngọc ngọt ngào:

- Huynh đài chớ tưởng lầm tiểu muội đi tìm bạn trai kết nghĩa trăm năm, nay xin thú thật chỉ tại vì tiểu muội ghét cay đắng phường ong bướm lả lơi kia nên tìm cách trừng trị bọn họ mà thôi.

Chàng thiếu niên áo trắng vẫn lạnh lùng:

- Ấy là chuyện riêng tư của Hồng cô nương, nay cô nương đã kể hết rồi thì tại hạ xin lên đường vậy.

Hồng Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn vào mặt chàng ta:

- Huynh đài, vì sao huynh lại lạnh nhạt với muội như thế?

- Hừ, tại sao tại hạ không lạnh nhạt. Lâu nay tính tình tại hạ như thế.

Hồng Tiểu Ngọc dậm chân xuống đất:

- Quả thật là quái nhân hiếm có trong thiên hạ, nhưng nếu huynh đài không nói rõ tên họ thì đừng hòng rời khỏi chốn này.

Thiếu niên áo trắng thản nhiên:

- Chỉ sợ Hồng cô nương không ngăn nổi tại hạ đó thôi.

- Vậy thì huynh đài cứ tiến thử xem sao.

Thình lình trong giờ phút đó một giọng già dặn nổi lên:

- Bê con, chớ có nên phá phách người ta thái quá như thế.

Hồng Tiểu Ngọc quay sang hướng đó cười sằng sặc:

- Nếu tiểu đệ không nể sư bá là bậc trưởng bối, có thể sư bá bị đòn trước rồi đấy.

- Thật là vô lễ.

Một lão nhân mặc áo dài thấp thoáng xuất hiện ngay đương trường. Chàng thiếu niên áo trắng nhìn kỹ rồi chột cau mày vì đó lại là lão tiền bối mà chàng đã gặp từ trưa, theo chàng như âm hồn đòi mạng.

Hồng Tiểu Ngọc nũng nịu:

- Sư bá đến đây làm gì?
- Hãy để cho công tử ra đi, đừng ngăn cản cậu ấy.
- Nhưng gã chưa chịu khai tên họ, tiểu điệt...
- Đừng lôi thôi, hãy để chàng ta đi cho rồi. Cậu bé, đi đi...

Chàng thiếu niên áo trắng cúi đầu chào rồi lạng lẽ phóng mình đi. Thì Hồng Tiểu Ngọc nhìn theo với bao niềm lưu luyến.

Thiếu niên áo trắng trở thuật khinh công chạy mau về phía quan lộ rồi theo đó đi thẳng. Một lúc sau, có một kỵ mã chạy tới vượt qua chàng. Con tuấn mã quanh tay phải.

Thiếu niên chạy một lúc nữa thì chột nhận ra trước mặt chàng một bảo trấn đồ sộ hiện ra nhưng vì ban đêm không thấy rõ.

Dù vậy, thiếu niên áo trắng sức nhớ ra đó là Phong Bảo, một đại bảo oai trấn miền Bắc Trung Hoa này.

Chàng cứ thế tiến tới, một lúc nữa lại nghe phía sau có hai thốt ngựa sải tới như bay.

Không bao lâu sau hai thốt ngựa đã bắt kịp chàng thiếu niên áo trắng, để lộ ra một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi, mình mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm.

Hai con tuấn mã vượt qua mặt chàng thiếu niên áo trắng rồi gò lại, đồng thời hai cao thủ phóng xuống đất.

Sau khi nhận ra hai cao thủ kia, bất giác chàng thiếu niên áo trắng kêu khổ trong lòng, khe khẽ tháo lui bốn năm bước:

- Đại sư huynh, tam sư huynh...

Vị cao thủ lớn tuổi tiến lên cặp nhãn quang sáng rực chiếu vào mặt chàng thiếu niên áo trắng, buông trầm giọng:

- Đường Thế Dân, nay đã gặp ngươi quả thật là trời đem ngươi lại cho bọn ta vậy. Vậy ngươi hãy quay trở về bảo thọ tội cùng sư phụ cho rồi.

Chàng thiếu niên áo trắng chính là Đường Thế Dân, lạnh lùng:

- Hiện giờ tiểu đệ còn nhiều việc phải làm, sau khi thành công tiểu đệ sẽ trở về phục mạng cùng sư phụ, mặc tình tha hay giết.

Vị thiếu niên mặt mũi âm hiểm quát to lên:

- Đường Thế Dân, nay ngươi định bắt buộc đại sư huynh cùng ta phải ra tay trị tội ngươi hay sao?

Đường Thế Dân vòng tay cung kính:

- Tiểu đệ chỉ khẩn khoản xin nhị vị sư huynh hãy niệm tình huynh đệ tạm thời dung tha cho tiểu đệ lo tròn bốn phận, xong xuôi đệ sẽ trở về cùng nhị vị sư huynh truy tìm thủ phạm. Nếu không xong đệ xin chịu tội tử hình.

Người trung niên cao thủ hòa hoãn hơn:

- Đường sư đệ, không phải ta không còn một chút tình huynh đệ với ngươi, song chỉ vì sư phụ kỷ luật rất nghiêm khắc, nay đã tới đất Bắc này rồi nếu trở về hai bàn tay trắng chắc chắn không khỏi bị gia hình. Xin hiền đệ hiểu cho.

Gã thiếu niên cao thủ cười lạnh lùng:

- Đường Thế Dân, nay ngươi chỉ có hai con đường một là trở về phục mạng, còn hai là... phải trao thủ cấp cho anh em chúng ta. Một trong hai ngươi cứ chọn lấy một.

Đường Thế Dân nhíu cặp lông mày thanh tú:

- Nếu sư huynh cứ nằng nặc đòi như thế, chắc chắn tiểu đệ không thể tuân lời rồi.

Một tiếng soạt khô khan, gã thiếu niên mặt âm hiểm đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ huy động chớp ngời, quát lớn:

- Hãy tuốt kiếm ra!

Đường Thế Dân trông thấy tam sư huynh của mình quá hung ác, nổi giận trong lòng trợn mắt:

- Tam sư huynh chớ nên bức bách người quá độ.

- Vậy thì ngươi phải chết rồi đây.

Gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm chưa dứt lời đã thi triển một chiêu như chớp giạt nhằm yếu huyệt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân lẹ làng lách mình qua tránh né, nhưng mũi kiếm của gã thiếu niên như rồng thiêng theo chàng như bóng với hình đâm thốc vào ngực, vào cổ họng luôn mấy nhát cực kỳ thần tốc.

Đường Thế Dân chỉ việc tránh né, lẩn quất theo bóng kiếm ảnh chứ chưa ra tay phản kích trả chiêu mà cũng không thêm tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Thi triển liên tiếp hơn hai mươi chiêu không làm gì nổi Đường Thế Dân, gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm thét lớn:

- Đại sư huynh, nếu sư huynh có ý dung tha cho gã thì sư huynh sẽ nhận lãnh tất cả hậu quả sau này.

Người cao thủ trung niên bất đắc dĩ phải tuốt thanh bảo kiếm ra lao mình vào vòng chiến.

Tình hình lập tức thay đổi. Hai người đánh một, hơn nữa Đường Thế Dân cứ giữ mãi thế thủ, lại tay không làm thế nào chống lại hai người sư huynh cầm kiếm.

Thêm vài mươi chiêu đó, thỉnh thoảng một tiếng rú thảm khốc vang lên. Tay phải Đường Thế Dân trúng một kiếm của đại sư huynh máu tuôn xối xả.

Kế tiếp đó, Đường Thế Dân nghe trước ngực một tiếng phập khô rợn rồi cơn đau buốt khiến nội lực rã rời. Bất giác chàng thét run run:

- Tam sư huynh, anh dùng ám khí giết ta.

Đang khi sơ hở, Đường Thế Dân lại bị kiếm của gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm đâm trúng lần nữa. Lại có tiếng ré thê lương nổi lên.

Đường Thế Dân liên tiếp bị trúng mấy nhát kiếm và ám khí quá nặng máu ra đầy mình loạng choạng tháo lui về sau.

Gã thiếu niên cao thủ chưa chịu ngừng tay lại triển ra một kiếm vạch trước ngực Đường Thế Dân một làn máu dài, rách cả chiếc áo đang mặc.

Đường Thế Dân ôm ngực lão đảo, gã thiếu niên cao thủ lại huy động thanh trường kiếm định đâm suốt vào ngực chàng.

Người trung niên cao thủ quát to lên:

- Dừng tay!

Gã thiếu niên cao thủ như không nghe gì cứ nhắm ngay giữa ngực Đường Thế Dân đâm thẳng một nhát kiếm.

Nhát kiếm này quả thật mau, mà Đường Thế Dân trong tình trạng bị thương trầm trọng, thật khó mà chống đỡ nổi.

Thình lình một tiếng khô khốc nổi lên, thanh trường liềm của gã thiếu niên cao thủ bị gạt hất ra ngoài.

Thì ra người xuất thủ chẳng ai khác hơn là đại sư huynh của Đường Thế Dân.

Gã thiếu niên cao thủ giận dữ:

- Đại sư huynh, như thế có ý gì?

Trung niên cao thủ ôn tồn:

- Tam sư đệ, không nên giết Đường Thế Dân, chúng ta hãy đưa gã về cho sư phụ phát lạc.

Huych một tiếng, Đường Thế Dân không đứng nổi nữa ngã lăn xuống đất.

Gã thiếu niên cao thủ hầm hừ:

- Dù thế nào cũng phải phết đi võ công của hắn để khỏi di họa sau này.

Vừa nói gã thiếu niên cao thủ tiến lại, giờ năm ngón tay toan búng vào năm nơi đại huyệt toàn phết võ công Đường Thế Dân.

Thình lình một giọng trầm khàn nổi lên:

- Hãy ngừng tay lại.

Giọng nói rất trầm nhưng nội lực rất thâm hậu, hùng mạnh khiến người nghe phải giật mình kinh hãi.

- o O o -